

Velika Gospa 2025

Svetišta, a napose ona marijanska, su istinska duhovna vrela i duhovne oaze u našem narodu. Naš narod je, kroz cijelu svoju povijest, najviše na tim mjestima hranio i jačao svoju vjeru, posebno u teškim životnim nevoljama koje su bile velika prijetnja da vjera oslabi ili se posve izgubi, i da narod završi u razočaranju i beznađu. Sigurno je da bi bez tih svetišta vjera u narodu podosta ohladila.

Bez sumnje da je Gospino svetište u Sinju, kao jedno od najvećih svetišta u našoj domovini, stoljećima napajalo vjerničke duše našega puka, ne samo puka iz ove regije nego i mnogo šire.

Nije samo narod dolazio Gospi, nego je i Gospa išla sa svojim vjerničkim narodom, pratila ga na putu koji je često bio progonstvo, i bila zaštitnica u patnjama i tamama kojih je u povijesti našeg naroda bilo u izobilju. U bolima i strahovima djeca redovito bježe majci u krilo jer nigdje se ne osjećaju sigurnijim koliko tu.

To je činio i naš narod u odnosu na majku Mariju kroz cijelu svoju povijest. Zato ju je jedan naš pjesnik prozvaao „**dušom duše Hrvatske**“, nešto najdublje u našoj nutрини. U Mariju se naš narod nikada nije razočarao. Mnogi zavjetni darovi, mnoge ploče zahvalnosti, ispunjaju sva naša marijanska svetišta.

Marija je ostala vjerna poslanju koje joj je dodijelio njezin Sin sa križa: da bude majkom svih njegovih učenika, jer svi smo po vjeri postali Isusova braća i sestre.

Marija nas nije nikada razočarala jer nije nikada razočarala Boga. Njezina vjera u Boga i njezina ljubav prema Bogu bili su njezin život. Prihvatila je vjerom i pouzdanjem sve Božje ponude ne pitajući za njihovu cijenu. Prihvaćala ih je bez obzira što ih u mnogočemu nije razumjela. Prihvaćala je sa istim pouzdanjem u Boga i sve patnje i tame koje su u životu nadolazile, a vjera i ljubav su joj bile jedine svjetiljke u tim tamama.

Autentična vjera ima neizmjernu snagu. Vjera daje čovjeku moć da izdrži sve protivštine života, da nikada ne klone i ne završi u očaju i beznađu.

Veliki petak i Velika subota nisu mogli nadvladati Marijinu vjeru. I tada, u najvećim tamama, vjera joj je davala sigurnost da je sve u Božjim rukama, da njemu ništa nije nemoguće.

Čovjek vjere nije pošteđen Velikih petaka, nije pošteđen trpljenja i patnje, ali će mu vjera uvijek dati osjetiti da nije sam, dat će mu osjetiti da je s njim Bog, iako ga ne vidi ni ne čuje. U trenutcima teških patnji samo vjera može dati snagu da se ne završi u preziru života.

Kod pohoda rođakinji Elizabeti Marija je nazvana blaženom što je povjerovala u sve što joj je Gospodin rekao. Njezina rođakinja ima iskustvo svoga muža Zaharije koji nije povjerovao u ono što mu je Bog navijestio i zbog čega je postao nijem.

Zaharija se u tom času Božjeg navještaja oslonio samo na svoj razum i svoju ljudsku logiku, bez da je uključio vjeru. Njegovoj ljudskoj logici je izgledalo nemoguće ono što mu je naviješteno, tj. da bi on i njegova žena mogli dobiti dijete u tako poodmakloj dobi.

Ono što je Zahariji naviješteno događalo se u povijesti spasenja. Zaharija, kao svećenik, je to sigurno znao. Mogao se prisjetiti barem slučaja Abrahama i njegove žene Sare. Ali Zaharija se ponašao, kao i mi često puta, na način da se uvjerio da on nije te sreće. Zbog toga je bio prekoren.

Marija je bila u puno težoj situaciji od Zaharije. Ono što je njoj naviješteno, nije se u povijesti spasenja nikada dogodilo. Ljudski um i ljudska logika su tu pred zidom. Usprkos tome Marijina reakcija nije bila: „To je nemoguće!“, nego bezuvjetno prihvaćanje. Ona se u dijalogu s Bogom nije oslonila na svoj razum i svoju ljudsku logiku, nego na vjeru.

Mi ne možemo razumjeti sve Božje tajne, sva otajstva njegova života i svega onoga što on čini. Kada bismo sve razumjeli onda nam vjera ne bila niti potrebna.

Veliki crkveni naučitelj Sveti Augustin napisao: **„Ne tražim da razumijem da bi vjerovao, nego vjerujem da bi razumio“**. A onda dodaje: **„Ako ne budete vjerovali nećete razumjeti ništa“**. Vjera je naš vodič i naše svjetlo u svim mogućim tamama.

Bog čovjeku vjere ne jamči da u životu neće imati tama i trpljenja, nego mu jamči da s vjerom može pobijediti sve tame, da je život vjere jači od svega. Zato se čovjek vjere neće nikada predati jer zna da za Boga nema tako teške situacije iz koje nema izlaza niti tako velikog problema za koji nema rješenja.

Patnji ni tama nije bila pošteđena ni Marija. Zasigurno su i njoj navirala mnoga pitanja, mnogi „zašto?“ Puno toga nije razumjela i nije joj bilo jasno zašto Bog neke stvari dopušta. Zašto Bog dopušta da oni moraju napustiti svoju zemlju, ostaviti sve i bježati u tuđinu? Pa zar je Herod moćniji od Boga? Zašto, kasnije,

njezino dijete mora završiti na križu? Zar nije bio moguć neki drugi put? Sve ovo nije lako razumjeti.

U jednom je trenutku Marija Isusu postavila pitanje: „**Zašto si nam to učinio?**“ Odgovor Isusov nije razumjela, nego samo razmišljala u svom srcu. Mnoge stvari je razumjela godinama kasnije.

Biti s Bogom ne znači biti zaštićen od svih trpljenja, od svih poraza i neuspjeha. Nekada ne možemo odmah razumjeti zašto se nešto dogodilo, zašto je moralo biti tako.

Veliki teolog i duhovni pisac Bernanos: žena koja vapi nad mrtvim djetetom i postavlja pitanje: „**Bože zašto si ovo dopustio?**“ Dolazi joj odgovor: „**Oprosti mi, jer znam da sada to ne možeš razumjeti, ali ćeš mi jednom za ovo zahvaljivati**“.

Nekada nam je teško razumjeti zašto Bog, u nekim teškim patnjama svoje djece, šuti i ne daje nikakve znakove svoje blizine. Iskusi to i sam Isus te je u jednom trenutku najveće patnje na križu, zavapio: „**Bože moj, zašto si me ostavio?**“

Problem je u tome što čovjek ne može vidjeti sve, ne može vidjeti i ono iza patnje. Od Velikog petka se nekada ne uspijeva vidjeti Uskrsnuće. Nije lako razumjeti Božju šutnju i Božja kašnjenja u mnogim našim životnim potrebama!

I samo Isusovo ponašanje zbunjivalo je i same njegove prijatelje i učenike. Dovoljno je spomenuti neke događaje:

- **Lazarova smrt.** Obaviješten je na vrijeme da je Lazar bolestan, ali on na putu prema Lazarovoj kući zaustavi se sad ovdje, sad ondje i kada stiže Lazar je već četiri dana u grobu. Lazarove sestre mu vele: „**Da si ti Gospodine bio ovdje naš brat ne bi umro**“. Isus je toliko puta bio gost u domu Lazara i njegovih sestara, a onda kada je bio najpotrebniji njega nema. Zašto?

- **Jairova kći:** Jedan ugledni čovjek ga poziva da dođe i ozdravi mu kćerku koja je teško bolesna. On se opet putem zaustavlja, usput razgovara s ljudima, pomaže mnogima, i kasni. Javljaju čovjeku da više Isusa ne gnjavi jer je kćerka umrla. Za sve je kasno! Isus opet nije stigao na vrijeme. Zašto?

- **Oluja na moru, a Isus spava.** Lađa se potapa, učenici u panici, a Isus spava. Jedino mjesto u evanđelju gdje se spominje da je Isus spavao, i čini se opet da je spavao baš onda kada nije trebao spavati.

Učenici mu spočitavaju, a on njima uzvraća da nemaju pouzdanja u Boga, i smiruje cijelu situaciju.

Braćo i sestre, ovu su česta i naša iskustva. Da, nekada tolika potreba da Bog intervenira, da spasi, da pomogne, a on, čini se, šuti, kasni, spava, odsutan je. Imamo i u Bibliji toliko vapaja potrebitih ljudi koji mu se obraćaju sa pitanjima: „zašto šutiš“, „probudi se!“, „zašto nas zaboravljaš?“

No, treba znati da se Božji sat ne poklapa uvijek sa našim. Ali, Bog i kada kasni stiže na vrijeme. Glavni problem nije Božje kašnjenje nego kašnjenje naše vjere i našeg pouzdanja u Boga.

Lako je vjerovati kada sve ide kako želimo, kad imamo dobro zdravlje, kada obitelj dobro funkcionira, kada financijska situacija ne stvara posebne probleme.

Vjera se kuša u poteškoćama, u tamama života. Reći će jedan Božji čovjek: velika vjera se pokazuje kada čovjek zna kleknuti pred Bogom i zahvaljivati, a ništa posebno mu ne treba, te kada čovjek zna kleknuti i zahvaljivati, a sve je izgubio. Svjesni smo da ni jedno ni drugo nije nimalo lako.

Draga braćo i sestre! Bog nikada ne može napustiti čovjeka u patnji koji njemu vapi. Redovito je u patnji čovjeku najbliži. Naša osjetila to uvijek ne uspijevaju registrirati pa zato Bogu prigovaramo. Vjerujem da se Bog na nas zbog toga puno ne ljuti jer zna da smo slabi ljudi.

Uz nas je i ona koju nam je Isus dao za majku. Nazvana je i Majkom boli zbog iskustva patnje. Ona razumije najbolje sve naše nevolje i nije nikada ravnodušna prema patnji svoje djece. Neka nas svojim zagovorom trajno prati na životnom putu. Neka bude utjeha mnogima koji su žalosni i trpe, neka bude zdravlje bolesnima i slabima, neka vrati Bogu odlutale i zavedene, neka bude zvijezda vodilja našoj djeci i mladima prema dobroj i zdravoj budućnosti. Amen.